

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ЧЕРКАСЬКЕ ВІДДІЛЕННЯ АКАДЕМІЇ ЕКОНОМІЧНИХ НАУК УКРАЇНИ
СХІДНОЄВРОПЕЙСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ РАУФА АБЛЯЗОВА
ДОНЕЦЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ ВАСИЛЯ СТУСА
ЧЕРКАСЬКА РЕГІОНАЛЬНА ОРГАНІЗАЦІЯ
«АСОЦІАЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ ПРАВНИКІВ»
ГРОМАДСЬКА СПІЛКА «АСОЦІАЦІЯ ГОСТИННОСТІ ЧЕРКАЩИНИ»

**ВСЕУКРАЇНСЬКА НАУКОВО-ПРАКТИЧНА
ІНТЕРНЕТ-КОНФЕРЕНЦІЯ**

СУЧАСНИЙ СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ РИНКУ ПОСЛУГ УКРАЇНИ

Збірник тез доповідей

22 квітня 2021 року

Черкаси

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ЧЕРКАСЬКЕ ВІДДІЛЕННЯ АКАДЕМІЇ ЕКОНОМІЧНИХ НАУК УКРАЇНИ
СХІДНОЄВРОПЕЙСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ РАУФА АБЛЯЗОВА
ДОНЕЦЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ ВАСИЛЯ СТУСА
ЧЕРКАСЬКА РЕГІОНАЛЬНА ОРГАНІЗАЦІЯ
«АСОЦІАЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ ПРАВНИКІВ»
ГРОМАДСЬКА СПІЛКА «АСОЦІАЦІЯ ГОСТИННОСТІ ЧЕРКАЩИНИ»**

СУЧАСНИЙ СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ РИНКУ ПОСЛУГ УКРАЇНИ

**ВСЕУКРАЇНСЬКА НАУКОВО-ПРАКТИЧНА
ІНТЕРНЕТ-КОНФЕРЕНЦІЯ**

Збірник тез доповідей

22 квітня 2021 року

Черкаси

2021

ЗМІСТ

СЕКЦІЯ 1

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ГУМАНІТАРНИХ НАУК. СОЦІАЛЬНІ КОМУНІКАЦІЇ: ТЕОРЕТИЧНІ ТА ПРАКТИЧНІ АСПЕКТИ

Аблязов Д. Е., Кузнецова Л. В. Місце і роль юридичної клініки в підготовці майбутній юристів.....	10
Баніт О. Р. Функціонування постправди в умовах пандемії коронавірусу.....	12
Білобров М.С. «Погода» в картині світу англійців.....	14
Буряк Б. В. Сучасні реалії дистанційного навчання у вищих навчальних закладах.....	16
Власик Д. В. Конституційно-правове регулювання референдуму в Італії.....	18
Гільфанова В. А. Актуальні проблеми гуманітарних наук. Соціальні комунікації: теоретичні та практичні аспекти.....	19
Десятніков І. В. Покарання за порушення трудового законодавства у сільському господарстві Російської імперії в кінці XIX - на початку XX століття.....	21
Жовнір О. М. Роль української мови у вихованні студентів закладів вищої освіти технічного профілю	23
Захарова І. В. Інформаційне забезпечення управління: зміст, складові, завдання.....	25
Книш І. В. Вплив географічних відкриттів і війн на трансформацію номадичних практик управління.....	27
Кушнір Т. М. Маркетинговий підхід до аналізу освітніх послуг в умовах коронавірусної пандемії.....	29
Лисенко О. М. Проблемні питання забезпечення права на доступ до інформації в законодавстві України.....	31
Литвиненко А. О. Колізійні норми в міжнародному приватному праві.....	33
Новак А. В. Законодавче забезпечення виконання аліментних зобов'язань щодо дитини в Україні.....	35
Осіян Ю. В. Тема дому в повісті-казці <i>The wind in the willows</i> : лінгвокультурологічні особливості.....	37
Руденко Т. В. Документаційне забезпечення в системі управління організацією.....	39
Савковська Г. Ю. Новітні технології в навчальному процесі: психолого-педагогічні аспекти використання.....	41
Сиборова О. Л., Мікрюков О.О. Перекладацька компетенція та її складові.....	43
Сичова К. В. Аналіз нормативно-правової бази регулювання соціально-трудова відносин в Україні	45
Шевченко Н.С. Проблеми та переваги прогресу кіберпростору на сучасному рівні.....	48
Kuprikova S.V. Communicative orientation of the educational process as the key to success.....	49

СЕКЦІЯ 2

ЕКОНОМІКА ТА МЕНЕДЖМЕНТ ІННОВАЦІЙНО-ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВ

Антонюк К. Г. Зміст та особливості публічно-приватного партнерства.....	52
Артюхов А. Є. Освітні послуги в ЗВО: вплив якості освіти на соціально-економічний розвиток.....	54
Герасименко Є. В. Аналіз виконання плану виробництва продукції підприємств промисловості	56
Завидівська О. І., Герілова А. А. Теоретичні основи розвитку «партизанського» маркетингу в сучасних умовах.....	58

СЕКЦІЯ 2
ЕКОНОМІКА ТА МЕНЕДЖМЕНТ ІННОВАЦІЙНО-ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ
ПІДПРИЄМСТВ

*Антонюк К. Г., асистент
Вінницький торговельно-економічний інститут КНТЕУ,
аспірант
Київський національний торговельно-економічний університет*

ЗМІСТ ТА ОСОБЛИВОСТІ ПУБЛІЧНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА

В останні десятиліття в економіці ряду європейських країн склалась нова особлива якість взаємодії бізнесу і влади, яке пов'язують з публічно-приватним партнерством. Таке партнерство вважається однією з форм угоди між організацією державного, приватного та публічного секторів економіки, вимагає якісно нових інвестиційних ресурсів від приватного партнера (кошти, технології, досвід, репутація тощо) та передає ключові ризики приватному партнеру (проектування, будівництво тощо) [1]. Основні детермінанти визначення ППП наведено в табл. 1.

Таблиця 1 – Основні детермінанти публічно-приватного партнерства [2]

Елемент	Зміст та сутність формату співпраці у контексті провадження ППП
Зміст	Система відносин між державним та приватним партнерами, при реалізації яких ресурси обох партнерів об'єднуються із відповідним розподілом ризиків, відповідальності та винагород (відшкодувань) між ними, для взаємовигідної співпраці на довгостроковій основі у створенні нових або модернізації діючих об'єктів, які потребують залучення інвестицій, та користуванні такими об'єктами; конструктивну взаємодію держави, приватного сектору, громадянських інститутів в економічній, політичній, соціальній, гуманітарній та інших сферах суспільної діяльності.
Суб'єкти	Органи місцевого самоврядування; регіональні органи виконавчої влади; консультативні дорадчі органи; конкурсні комісії; державні та приватні партнери
Переваги для державного партнера	Скорочення витрат на надання послуг; активізація інвестиційної діяльності; ефективне управління майном; економія фінансових ресурсів держави; використання досвіду приватних компаній; оптимізація розподілу ризиків; підвищення ефективності інфраструктури; розвиток форм проектного фінансування; стимулювання підприємницького мислення; рівний діалог між владою та бізнесом; збереження та створення робочих місць
Переваги для приватного партнера	Залучення бюджетних коштів до проекту; доступ до раніше закритих сфер економіки (ЖКГ, інфраструктура тощо); розширення можливостей отримання пільгових кредитів під державні; гарантії від міжнародних та вітчизняних фінансових установ на довгий термін; поліпшення роботи з державними дозвільними органами; підвищення статусу проекту через участь у проектах державного партнера; позитивний імідж у суспільстві; оптимізація розподілів ризиків проекту
Характерні ознаки ППП	Визначені строки дії угод про партнерство, який мають завершити у встановлений термін); зазвичай орієнтовані на довготривалість відносин (від 5 до 50 років); розподіл відповідальності між партнерами – держава визначає мету проекту з позиції суспільних інтересів і визначає вартісні та якісні параметри, здійснює моніторинг реалізації проектів; приватний партнер

виконує розробку, фінансування, будівництво й експлуатацію, управління, практичну реалізацію проекту; фінансування проектів (за рахунок приватних інвестицій, державних фінансових ресурсів, спільне інвестування декількох учасників, внесення приватним партнером інвестицій в об'єкти партнерства із джерел, не заборонених законодавством).

А. Ренда і Л. Шрефлер у своєму дослідженні «Публічно-приватне партнерство: національний досвід у Європейському Союзі» пропонують класифікацію, в межах якої усі країни, в залежності від інтенсивності впровадження механізмів ППП, розділяють на три групи [3].

Перша група – «економічно розвинуті країни», тобто країни, які є лідерами за кількістю підписаних контрактів. До цієї групи досліджень належать: Великобританія, Німеччина, Франція, Ірландія та Італія. Окрім європейських країн, до цієї групи можна віднести і неєвропейські, такі, як: США, Японію, Сінгапур, Канаду. У вищезазначених країнах вже досить чітко сформувалася нормативно-правова база, яка дозволяє використовувати механізм ППП у багатьох галузях. Значний досвід використання ППП дозволив їм сформувати чітке бачення сфер, в яких його застосування буде найбільш ефективним.

Друга група – «проміжні країни», тобто країни, де спостерігається значне поширення ППП, але не в усіх сферах. Обмеженість поширення ДПП в інших сферах пов'язана з недосконалістю чинного законодавства та частою зміною поглядів уряду на дію цього механізму. До цієї групи належать Іспанія та Португалія.

Третя – «група країн, що запізнилися» – це країни, в яких застосування ППП перебуває на початковій стадії: Люксембург, Греція, Норвегія, Бельгія, Швеція.

Як окрему групу пропонують розглядати й «особливу групу», тобто країни, що мають різні політичні та економічні особливості: країни Центральної та Східної Європи. Ці країни належать до особливої групи, оскільки для впровадження ППП уряди стикаються зі значною кількістю проблем: відсутність кваліфікованих спеціалістів, нерозвиненість ринку капіталу, недостатня аналітична підготовка організації проектів та інші. Більшість прикладів впровадження ППП у цих країнах не дали позитивного результату, однак деяким країнам завдяки дотриманню всіх вимог все ж таки вдалось реалізувати успішні проекти.

Зрозуміло, що Україна знаходиться в окремій групі, так звана «особлива група». На сьогодні представником публічно-приватного партнерства є Міністерство економічного розвитку і торгівлі в Україні. Україні ще належить пройти складний процес економічної і правової кваліфікації численних форм ППП. При цьому важливо правильно оцінити роль публічної влади не тільки як головного регулятора, але і як представника та захисника суспільних інтересів та потреб, тобто того, що в європейській традиції public administration мається на увазі під публічним інтересом, публічною службою, публічно-правовими майновими відносинами [4].

Різноманітність форм публічно-приватного партнерства дозволяє широко використовувати можливості приватного капіталу у вирішенні державою багатьох проблем у сферах виробництва суспільних благ і надання публічних послуг, виробництва природно-монопольних галузей. У названих сферах держава не може відмовитися від своєї присутності і для вирішення суперечностей між обмеженими можливостями державного бюджету та потребою у вкладенні капіталу для забезпечення відтворення та розвитку об'єктів стратегічної і соціальної значущості цих сфер використовує публічно-приватне партнерство.

Список використаних джерел і літератури

1. Куліков А.І. Аналіз зарубіжного досвіду механізмів реалізації державно-приватного партнерства. Держава та регіон. Сер.: Право та держ.упр. 2012. №2
2. Бутенко Н.В. Розвиток партнерства в національній економіці: монографія. НАН України, Ін-т економіки пром-сті. Київ, 2015. 358 с.
3. Renda A. Public Private Partnerships: National Experiences in the European Union. URL: euro2005.inform/news/11/p7273
4. Ющенко Н. В., Дячек В. В., Ковтун М. В., Публічно-приватне партнерство в Україні та європейських країнах. *Державне управління: удосконалення та розвиток*. 2019. С. 47-51.

*Артюхов А.Є., к.т.н., доцент, старший дослідник
Сумський державний університет*

ОСВІТНІ ПОСЛУГИ В ЗВО: ВПЛИВ ЯКОСТІ ОСВІТИ НА СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНИЙ РОЗВИТОК

Формування ринку якісних освітніх послуг є невід’ємною складовою успішного іміджу держави в міжнародному освітянському і науковому середовищі. Віддзеркаленням рівня вітчизняної освіти є присутність та місця ЗВО у міжнародних освітніх рейтингах та рейтингах від роботодавців, участь у міжнародних освітніх та наукових грантових проектах, рівень публікаційної активності в авторитетних наукових виданнях тощо.

Успішна діяльність ЗВО пов’язана з ефективністю використання наявних фінансових ресурсів (як отриманих від держави, так і зароблених за рахунок залучення до навчання іноземних громадян, участі в інвестиційних проектах, надання послуг та створення наукових продуктів для сторонніх замовників і ін.), а також рівнем внутрішньої системи забезпечення якості освітньої діяльності. Друга складова формує успішні механізми для реалізації першої складової, адже зрозуміло, що забезпечення фінансової спроможності ЗВО – наслідок системної роботи із забезпечення якості освітньої і наукової діяльності.

Дослідження внутрішніх систем забезпечення якості, результати якого представлені в [1], дають змогу оцінити фактори зовнішнього (у тому числі, соціально-економічного) впливу на якість освітніх програм в ЗВО (рисунок 1,2).

Рисунок 1. – Ефективність інструментів для отримання інформації стосовно якості існуючих освітніх програм (середній бал наданих відповідей) [1]